

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **D. T. H.,** zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Štefánikova 8, Brno 602 00, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2003, sp. zn. 46 Az 231/2003-16, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2002, sp. zn. OAM-610/VL-20-P16-2002 bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobkyni podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že se žalobkyně bez řádné omluvy opakovaně nedostavila k pohovoru za účelem objasnění důvodů žádosti o udělení azylu a stav spisového materiálu neumožňoval ve věci rozhodnout.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) opravný prostředek (rozklad), v němž žalovanému vytýkala, že neobdržela pozvání k pohovoru ke správnímu orgánu. Dále uvedla, že se nemůže vrátit do Vietnamu a požadovala opětovné projednání žádosti o udělení azylu; rovněž žádala o přiznání azylu z humanitárních důvodů.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 2003 č. j. 46 Az 231/2003-16 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém

rozhodnutí především uvedl, že správní orgán při doručování písemností stěžovatelce, jestliže předvolání na pohovor uložil v pobytovém středisku a uložení oznámil na úřední desce, nepochybil. Dále uvedl, že stěžovatelka neoznámením adresy, na které se bude zdržovat, nesplnila svou zákonnou povinnost; při své argumentaci se Krajský soud v Praze odvolával především na ustanovení § 24 a § 25 písm. d), resp. § 82 zákona o azylu. Protože Krajský soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, o žalobě rozhodl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., tedy žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody obsažené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdy tvrdí, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který o věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; rovněž tvrdí, že pro nedostatek důvodů rozhodnutí považuje rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné. Konkrétně namítala, že krajský soud dostatečně nepřezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a své rozhodnutí dostatečným způsobem neodůvodnil. Dále uvedla, že se k pohovoru nedostavila z důvodu, že nebyla vyrozuměna o jeho konání, neb předvolání nebylo doručeno do vlastních rukou a ani nebylo vyvěšeno, jak tvrdí správní orgán, na úřední desce azylového střediska, kterou podle svých slov jednou až dvakrát týdně navštěvovala. Z tohoto důvodu jí nebylo umožněno zúčastnit se pohovoru, na kterém by se mohla vyjádřit k důvodům žádosti o udělení azylu. Na základě výše uvedeného proto dovozuje porušení § 24 zákona o azylu, § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967, Sb., o správním řízení (správní řád) a navrhuje, aby označené rozhodnutí Krajského soudu v Praze bylo zrušeno. Samostatným podáním požádala rovněž o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že své rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Krajského soudu v Praze bylo vydáno v souladu s právními předpisy. K tvrzení stěžovatelky, že pravidelně sledovala úřední desku, uvedl, že z evidence pobytu vyplývá, že stěžovatelka se v době, kdy byla obě oznámení vyvěšena, zdržovala bez uvedení adresy mimo azylové středisko a nemohla tudíž úřední desku sledovat. V dalším odkázal na správní spis. Závěrem navrhl, aby kasační stížnost a stejně tak návrh na přiznání odkladného účinku byl zamítnut.

Ze správního spisu předloženého žalovaným na výzvu soudu vyplynuly především tyto podstatné skutečnosti: Stěžovatelka opustila Vietnam dne 1. 10. 2001, a to z důvodů ekonomických a osobních. Ekonomické důvody specifikovala tak, že „ve Vietnamu neměla práci“; osobní důvody pak specifikovala tak, „že si chtěla provětrat hlavu a poznat život v Evropě“, resp. že si „chce rozšířit své vědomosti o Evropě a České republice“. Na území České republiky vstoupila dne 16. 1. 2002. Řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 21. 1. 2002. Dne 20. 2. 2002 byla stěžovatelka žalovaným správním orgánem předvolána k pohovoru ve věci řízení o azylu. Z důvodu, že se toto předvolání k pohovoru nepodařilo stěžovatelce doručit do vlastních rukou, bylo uloženo v azylovém zařízení Bělá pod Bez. - Jezová a oznámení o uložení bylo vyvěšeno na úřední desce (vyvěšeno bylo dne 20. 2. 2002 a sňato dne 2. 3. 2002). Obdobně byl proveden i druhý pokus o doručení předvolání k pohovoru, ovšem stěžovatelka si předvolání opětovně nepřevzala (2. předvolání k pohovoru bylo vyvěšeno dne 25. 3. 2002 a sňato dne 4. 4. 2002).

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k významu tohoto ustanovení a jeho konkrétním dopadům v této věci.

Význam napadaného ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

Pokud stěžovatelka konkrétně namítá, že se k pohovoru nedostavila z důvodu, že nebyla vyrozuměna o jeho konání, neb předvolání jí nebylo doručeno do vlastních rukou, resp. nebylo vyvěšeno na úřední desce azylového střediska, je třeba uvést, že ze správního spisu vyplývá, že správní orgán obě předvolání do vlastních rukou doručoval. Ostatně jak bude osvětleno níže, stěžovatelka si obě předvolání z důvodu, že nebyla v azylovém středisku přítomna (a to bez udání adresy) do vlastních rukou ani převzít nemohla. Ze správního spisu dále vyplývá, že vzhledem k tomu, že se předvolání stěžovatelce do vlastních rukou doručit nepodařila, byla uložena v azylovém středisku, přičemž oznámení o uložení byla vyvěšena na úřední desce (první předvolání bylo vyvěšeno dne 20. 2. 2002 a sňato dne 2. 3. 2002, druhé pak bylo vyvěšeno dne 25. 3. 2002 a sňato dne 4. 4. 2002). K dalšímu tvrzení stěžovatelky, že jednou až dvakrát týdně sledovala úřední desku azylového střediska, ale i opětovně k výše uvedenému doručování do vlastních rukou, Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na správní spis - evidenci pobytu stěžovatelky, kterou si vyžádal od správního orgánu - ze které vyplývá, že v době vyvěšení prvního předvolání (ale i v okamžik doručování prvního předvolání do vlastních rukou - viz výše), tedy mezi 20. 2. 2002 a 2. 3. 2002, se v azylovém středisku nezdržovala, neb středisko již dne 19. 2. 2002 svévolně opustila a vrátila se až dne 18. 3. 2002. Rovněž tak z této evidence vyplývá, že stěžovatelka dne 22. 3. 2002 středisko opětovně svévolně opustila a do střediska se vrátila až dne 9. 4. 2002. Z uvedeného tedy vyplývá, že stěžovatelka ani v dobu vyvěšení druhého předvolání (ale i v okamžik doručování druhého předvolání do vlastních rukou – viz výše), tedy mezi 25. 3. 2002 a 4. 4. 2002, nebyla v azylovém středisku přítomna. Nejvyšší správní soud proto dovozuje, že k pohovoru, kde by se stěžovatelka mohla dále vyjádřit k důvodům pro udělení azylu, se nemohla dostavit pouze na základě vlastního zavinění, přičemž nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka svévolným opuštěním azylového střediska dále porušila i povinnost stanovenou v § 82 zákona o azylu. V těchto námitkách proto Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil a neshledal tak porušení § 24 zákona o azylu. Podle § 24 odst. 2 zákona o azylu se písemnost, kterou se nepodařilo doručit, uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku

na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10-ti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud rovněž přezkoumal namítané porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1 § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Protože stěžovatelka své tvrzení ve vztahu k označeným ustanovením zákona nijak nespecifikovala, zabýval se Nejvyšší správní soud všemi možnými dopady, ovšem neshledal, že by k porušení citovaných ustanovení ze strany správního orgánu došlo a přisvědčil tak závěrům krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal v souzené věci stěžovatelkou označený důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

K namítanému porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj., že „rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí“, Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Protože stěžovatelka žádné konkrétní námitky ve vztahu k porušení označeného ustanovení s. ř. s. neuvedla, ale pouze uvedla, že krajský soud dostatečně nepřezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a své rozhodnutí dostatečným způsobem neodůvodnil, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než opětovně přezkoumat všechna možná naplnění označeného důvodu ve vztahu k přezkoumávanému rozsudku Krajského soudu v Praze. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. I zde proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že v souzené věci neshledal ani stěžovatelkou označený důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 6. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu